

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Cob/139/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8712205359
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Maruščáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:8712205359.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Slávky Maruščákovvej a členov senátu JUDr. Rastislava Pellu a JUDr. Františka Čisovského v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., zastúpený JUDr. Jánom Lemešom, advokátom so sídlom Žižkova 19, 040 01 Košice, IČO: 35517328, proti žalovanému: VIRDE SLOVAKIA s.r.o., so sídlom Štefánikova 4882, 058 01 Poprad, IČO: 36603881, zastúpený Steiner & Associates s.r.o., so sídlom Plávková 2, 040 11 Košice - Lorinčík, IČO: 36864081, o zaplatenie 3.960 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 9Cb/134/2012-273 zo dňa 8.9.2022, takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok Okresného súdu Poprad, č.k. 9Cb/134/2012-273 zo dňa 8.9.2022 v tej časti, v ktorej zamietol žalobu o zaplatenie 2.400 eur s 9%-ným ročným úrokom z omeškania od 12.4.2012 do zaplatenia.
- Zrušuje rozsudok Okresného súdu Poprad, č.k. 9Cb/134/2012-273 zo dňa 8.9.2022 v tej časti, v ktorej zamietol žalobu o zaplatenie 1.560 eur s 9%-ným ročným úrokom z omeškania od 12.4.2012 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania a v zrušenom rozsahu vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

- Okresný súd Poprad (ďalej len súd alebo súd prvej inštancie) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
  - Žalobu zamietla.
  - Priznáva žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.
- Rozhodol tak v konaní, v ktorom žalobca podanou žalobou žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 3.960 eur s 9 % p.a. úrokom z omeškania od 12.4.2012 do zaplatenia a na náhradu trov konania dôvodiac, že dňa 13.12.2010 bola uzavretá so žalovaným zmluva o propagácii a zisťovaní odbytu, pričom žalovaný mu neuhradil odmenu v zmysle faktúr č. 20110026, č. 20110034, č. 20110036, č. 20110037 v dohodnutej lehote splatnosti.
- Žalobca návrh odôvodnil tým, že na základe zmluvy o propagácii a zisťovaní odbytu zo dňa 31.12.2010 bolo dohodnuté, že za prácu v hoteli bude odmeňovaný na základe faktúr zaslaných žalovanému a zároveň bol uzatvorený pracovný pomer s ním ako zamestnancom dňa 15.4.2011 s pozíciou prevádzkara v hoteli Šafran, kde bola stanovená mzda 400 eur v hrubom. V zmluve v článku I., bod 2 bola dohodnutá dolná hranica odmeny vo výške 1.000 eur a táto suma sa mala zvyšovať podľa množstva odberu potravinových doplnkov s tým, že zvyšovanie sumy sa dialo po vzájomnej dohode telefonicky alebo osobne, pričom E. C. uvádzal sumu a potom sa vystavila faktúra na túto sumu a on mal prehľad o množstve výrobkov, ktoré sa predali a preto nikdy nevznikol spor o výške fakturácie. Faktúry

za obdobie 4, 5, 7, 8, 10 roku 2011 boli uhradené v plnej výške. Zmluva bola uzatvorená na dobu určitú a skončila 31.12.2011. Dňa 09.12.2011, keď sa zaúčala manželka pána C. do vedenia pokladne a hotela tak bola odsúhlasená aj výška faktúry č. 20110037 za mesiac december 2011 v sume 360 eur. Ing. Vícha dlhuje sumu 7.825,16 eur, ktorá bola vložená do prevádzky hotela. Žalobca ďalej uviedol, že peniaze vo výške 1.000 eur a 2500 eur v dňoch 8. a 9.12.2011 boli použité z výberu na nákup prostriedkov pre hotel a doklady o tom boli predložené účtovníčke. Neexistovala dohoda o hmotnej zodpovednosti a nebola robená žiadna inventúra po odchode. Všetky faktúry, ktoré sú predmetom žaloby boli doručené E. C. a to buď osobne alebo emailom. Faktúra z decembra roku 2011 bola posielaná pani F. a viackrát bola elektronicky preposielaná. Prvý výber platobnou kartou dňa 8.12.2011 bol vykonaný ešte predtým ako E. C. požiadal o vrátenie karty a druhý výber bol dňa 9.12.2011, ktorý sa uskutočnil priamo na pobočke z dôvodu dispozičného práva k účtu. Produkty boli ponúkané a nachádzali sa na hoteli a ponúkali sa hosťom, ktorí sa o to zaujímali a aj posledné dve faktúry boli za tú istú činnosť ako predošlé faktúry, ktoré žalovaný uhradil. Faktúry za november a december 2011 boli odsúhlasené E. C. pri osobnom stretnutí. Žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru bola zamietnutá a pracovný pomer skončil koncom júna 2012.

4. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. V odpore proti platobnému rozkazu namietal uplatnený nárok, nakoľko žalobca bol v rozhodnom období zamestnancom žalovaného a to na základe pracovnej zmluvy zo dňa 15.4.2011 v pozícii vedúci pracovník v Hoteli Šafran - Batizovce. Dňa 8.12.2011 štatutárny zástupca žalovaného oznámil žalobcovi zákaz manipulovať s finančnými prostriedkami a vydať pokladničnú hotovosť a bankomatovú kartu k účtu žalovaného, avšak žalobca realizoval dva výbery finančných prostriedkov dňa 8.12.2011 v sume 1.000 eur a 9.12.2011 v sume 2.500 eur. Žalobca napriek výzve finančné prostriedky nevrátil v sume 3.500 eur, nároky žalobcu z faktúr č. 20110026 a č. 20110034 zanikli započítaním a preto sú nedôvodné. Uvedené skutočnosti boli oznámené žalobcovi dňa 12.1.2012 a taktiež v upomienke zo dňa 14.3.2012. Voči žalobcovi bol podaný podnet na začatie trestného stíhania. Faktúry č. 20110036 a č. 20110037 neboli nikdy doručené žalovanému a nie sú vedené v jeho účtovníctve. Žalobca si ani nesplnil povinnosť a nepredložil podklady týkajúce sa výšky odmeny podľa zmluvy. Pohľadávky z faktúr č. 20110026 a faktúry č. 20110034 zanikli jednostranným započítaním voči žalobcovi.

5. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním (výsluch žalobcu, žalovaného, výsluch svedkov G. F. a H. C., oboznámenie sa s listinnými dôkazmi: zmluva o propagácii a zisťovaní odbytu, faktúry č. 20110026, č. 20110034, č. 20110036, č. 20110037, upomienka, emailová komunikácia so žalobkyňou, výzva zo dňa 12.1.2012 od žalovaného, stanovisko ČSOB zo dňa 27.11.2013, fotokópia spisu ORPZ Poprad sp. zn. ČVS: ORP-395/ST-PP-2012, spis ORPZ Poprad sp. zn. ČVS: ORP-234/OEK-PP-2012, spis Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/165/2012, spis Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/146/2014, spis Okresného súdu Poprad 17Cpr/7/2014, výpis z obchodného registra žalovaného, pracovná zmluva zo dňa 15.4.2011, výpis z účtu za obdobie od 1.12.2011 do 31.12.2011, oznámenie zo dňa 12.1.2012, odpoveď na upomienku zo dňa 22.3.2012, doklad o PN žalobkyne, kalkulácia hotela za mesiac apríl 2011, máj 2011, jún 2011, júl 2011, august 2011, september 2011, október 2011, kniha došlých faktúr v roku 2011, stanovisko ČSOB zo dňa 27.11.2013, kniha príchodov a odchodov žalobcu), zistil skutkový stav, podľa ktorého:

5.1. Medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva o propagácii a zisťovaní pobytu dňa 31.12.2010. Žalobca vystavil žalovanému 9 faktúr z uvedeného zmluvného vzťahu, pričom žalovaný plnil 5 faktúr a neuhradil faktúry č. 20110026, č. 20110034, č. 20110036, č. 20110037. Na Okresnom súde Poprad sa viedlo konanie sp. zn. 4T/165/2012, kde bol žalobca oslobodený spod obžaloby a konanie sp. zn. 5T/146/2014, v ktorom bol právoplatne odsúdený z prečinu sprenevery, z dôvodu prisvojenia si finančných prostriedkov žalovaného vo výške 3.500 eur. Na Okresnom súde Poprad sa viedlo aj konanie sp. zn. 17Cpr/7/2014, v rámci ktorého rozsudkom zo dňa 21.6.2019 bol schválený zmier v znení: Žalovaný sa zaväzuje zaplatiť žalobcovi sumu 5.000 eur a nahradiť trovy konania vo výške 3.300 eur, do 30 dní od právoplatnosti uvedeného uznesenia. Medzi žalobcom ako fyzickou osobou a žalovaným bola uzavretá pracovná zmluva dňa 15.4.2011 s tým, že pracovný pomer trval do 1.5.2012. Žalovaný vykonával činnosť na základe uvedenej zmluvy od 1.4.2011 do konca roka 2011. Žalovaný vzniesol námietku započítania pri faktúrach č. 20110026, č. 20110034 a namietal, že uzatvorená zmluva je absolútne neplatná, z dôvodu simulácie právneho úkonu a namietal nevykonávanie činnosti v zmysle faktúr č. 20110036 a č. 20110037 z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti žalobcu v pracovno-právnom pomere a nedoručenia faktúr a ich neevidovania v účtovníctve žalovaného.

6. Súd prvej inštancie vec po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 2 ObZ, právna úprava rozsah pôsobnosti, § 264 ObZ, právna úprava predmet právnej úpravy a jej povaha, § 269 ods. 2 ObZ, právna úprava rokovanie o uzavretí zmluvy, účinných do 13.12.2010, § 580 a § 581 ods. 2 OZ, právna úprava započítanie, citoval článok 1 ods. 1, 2, 3 článok 3 ods. 1, 2, 3, 4, 5 a článok 4 ods. 1 Zmluvy o propagácii a zisťovania odbytu zo dňa 31.12.2010 a dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal skutočnosti, ktoré tvrdil, pričom je nespochybniteľné, že časť nároku zanikla započítaním a časť nároku nebola preukázaná.

6.1. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie posúdil žalobu ako nedôvodnú a neopodstatnenú a stotožnil sa s tvrdeniami žalovaného, že uplatnený nárok nie je zo strany žalobcu oprávnený. Súd dospel k záveru, že bola riadne uzavretá zmluva o propagácii a zisťovaní pobytu a že žalovaný z predmetného zmluvného vzťahu uhradil 5 faktúr, pričom neuhradil faktúry č. 20110026, č. 20110034, č. 20110036 a č. 2011037. Nárok v zmysle faktúr vo výške 2.400 eur zanikol, podľa súdu prvej inštancie započítaním, nakoľko existovali vzájomné pohľadávky rovnakého druhu a tieto pohľadávky sa vzájomne kryli a boli spôsobilé na započítanie, čo malo vyplývať z listinného dôkazu a to oznámenia zo dňa 12.1.2012 žalovaným žalobcovi, že si jednostranne započítava uvedené faktúry č. 20110026 a faktúru č. 20110034, čo v priebehu celého konania žalobca nespochybnil. Taktiež súd poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Poprad č. k. 5T/146/2014-670 zo dňa 26.2.2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.2.2021, z ktorého nesporne vyplýva, že žalobca vykonal hotovostný výber finančných prostriedkov v sume 3.500 eur.

6.2. Vo vzťahu k uplatnenému nároku z faktúr na odmenu za obdobie november, december roku 2011, súd prvej inštancie uviedol, že nebolo preukázané žalobcom, že vôbec k nejakej činnosti, ktorá bola predmetom zmluvného vzťahu, z jeho strany došlo, a že mu vznikol nárok na nejakú odmenu a to vzhľadom na obchodné zvyklosti pri predchádzajúcom účtovaní si odmeny a zmluvnými ustanoveniami a s poukazom na to, že žalobca vykonával uvedenú činnosť v hoteli Šafran a v uvedenom období bol práceneschopný. Žalobca podľa súdu nepreukázal, že by vykonával túto činnosť počas práceneschopnosti, prípadne akým spôsobom ju vykonával a kde, takže je nespochybniteľné, že mu neprináleží odmena v zmysle faktúr č. 20110036, č. 20110037, z čoho vyvodil, že nešlo o pohľadávku, ktorá by existovala a bolo by ju možné započítať s pohľadávkou žalovaného. Žalobca nepreukázal, že uvedené faktúry boli doručené žalovanému, ktorý ich nevedie vo svojom účtovníctve a uvedené skutočnosti jednoznačne, podľa súdu, vyplývajú aj zo svedeckej výpovede účtovníčky pani G. F.. Súd sa však nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že sa jedná o simulovaný právny úkon, kde obchodnou zmluvou sa malo dofaktúrovať vyplatenie mzdy a že ide o neplatný právny úkon. V tomto smere uviedol, že pracovno-právny vzťah, ktorý trval u žalobcu od 4.4.2011 do 1.5.2012 je nespochybniteľný s tým, že je nelogické, aby žalovaný uhrádzal odmenu zo zmluvného vzťahu, ktorý by neexistoval. Súd prvej inštancie nakoniec uzavrel, že žalobca v konaní nepreukázal skutočnosti, ktoré tvrdil a že je nespochybniteľné, že časť nároku zanikla započítaním a časť nároku nebola preukázaná, preto žalobu zamietol.

7. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý bol úspešný v celom rozsahu, priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

8. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal žalobca včas odvolanie z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h). Odvolateľ navrhol rozsudok okresného súdu ako nezákonný a nedostatočne odôvodnený zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8.1. Žalobca v odvolaní uviedol, že súd sa vôbec nezaoberal a nijakým spôsobom nevyhodnotil rozpory v skutkových tvrdeniach konateľa žalovaného E. I. C. a účtovníčky žalovaného svedkyne G. F. po porovnaní a vyhodnotení s listinnými dôkazmi a výpovedami žalobcu a jej manžela. Z faktúr č. 20110024 na sumu 1.600 eur, č. 20110025 na sumu 1.200 eur, č. 20110027 na sumu 1.200 eur, č. 20110029 na sumu 1.200 eur a č. 20110036 na sumu 1.200 eur má vyplývať, že boli žalovaným po ich predložení riadne prevodným príkazom uhradené na účet žalobcu. V tomto smere ďalej uviedol, že konateľ žalovaného si vymienil, že pred zaslaním každej faktúry dôjde k odsúhlaseniu výsledkov obchodnej činnosti, na základe čoho následne bola zo strany žalobcu vypracovaná faktúra a predložená žalovanému na jej úhradu. Fakturácia v celkovej sume 6.200 eur a jej následné uhradenie žalovaným potvrdzuje, že žalobca nikdy nebol vyzvaný žalovaným, aby predkladal splnenie nejakých písomných ekonomických ukazovateľov, nakoľko to nevyplývalo ani z jeho zmluvných povinností. Podobným spôsobom prebehlo odsúhlasenie následnej fakturácie výsledkov obchodnej činnosti žalobcu u faktúr, ktoré sú predmetom tohto konania, čiže mesiacov 06/2011, 09/2011, 11/2011, 12/2011.

8.2. Zároveň žalobca v odvolaní namietal záver súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že jednostranný zápočet nenamietal a v tomto smere poukázal na obsah zápisnice zo dňa 17.2.2014. Súčasne uviedol, že zákonné podmienky započítania pohľadávok na obidvoch stranách záväzkového vzťahu neboli splnené preto, že žalobcom uplatňovaný nárok z obchodnoprávneho vzťahu bol splatný podľa predložených štyroch faktúr, pričom suma 3.500 eur, uplatňovaná žalovaným na zápočet v prednese právneho zástupcu v tomto konaní na pojednávaní uskutočnenom dňa 18.11.2013, resp. 17.2.2014 nemala náležitosti zákonnej pohľadávky. Žalobca má za to, že v danom čase nešlo o zákonný záväzok žalovaného ako veriteľa na jednej strane a žalobcu ako dlžníka na druhej strane, pretože išlo o uplatnenie subjektívneho nároku žalovaného za dva hotovostné výbery z účtu žalovaného v sume 3.500 eur v dňoch 8.12.2011 a 9.12.2011. Takúto pohľadávku nebolo možné započítať, lebo nemala zákonný titul a k času prejavu uskutočneného kompenzačného prejavu (písomne 12.1.2012, v prednese žalovanej strany dňa 18.11.2013) nebola splatnou, čiže sa nemohlo uskutočniť započítanie.

8.3. Nakoniec žalobca poukázal na procesné pochybenie okresného súdu, ktorý nespĺnil pokyn odvolacieho súdu, keď Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 20.6.2013 zmenil uznesenie súdu prvej inštancie o prerušení konania zo dňa 28.2.2013 tak, že konanie neprerušil s tým, že sa nestotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa, že v danej veci existujú dôvody na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) OSP, pretože posúdenie účinnosti započítania pohľadávky žalovaného, ktorého sa žalovaný v predmetnom konaní domáha, nie je riešením otázky, ktorú by súd v predmetnom konaní nebol oprávnený riešiť ako otázku predbežnú. Podľa žalobcu sa touto povinnosťou súd prvej inštancie nezaoberal v predchádzajúcom období deviatich rokov, ale naopak, dňa 8.9.2022 meritórne rozhodol zamietnutím žaloby, čím došlo k nesprávnym vyhodnoteniam jednotlivých položiek započítania a poškodeniu záujmov žalobcu, ak vôbec nevyhovelo takto uplatnenému nároku.

9. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie má všetky zákonné náležitosti kladené CSP na meritórne rozhodnutie, je vecne správne a riadne odôvodnené, pričom z odôvodnenia rozhodnutia jasne vyplýva, na základe ktorých konkrétnych dôkazov dospel súd k záverom determinujúcim výrok vo veci samej. Nie je teda žiaden dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ale naopak je nevyhnutné odvolanie žalobcu zamietnuť ako nedôvodné. Žalovaný má za to, že nie je naplnený ani jeden odvolací dôvod odvolania žalobcu.

9.1. Uviedol, že je správny záver súdu o tom, že faktúry 2011036 a 2011037 nemali materiálne plnenie, t.j. za obdobie, za ktoré boli vystavené, žalobca nevykonával žiadnu činnosť pre žalovaného. Poukázal na to, že konateľ žalovaného si vymienil pred vypracovaním faktúry preskúmanie resp. odsúhlasenie jej výšky. Jediné logické vysvetlenie toho, prečo by niečo také konateľ urobil, je to že si pred vystavením faktúry skontroloval ekonomické ukazovatele vykonanej činnosti žalobcu a tak mu odsúhlasil výšku faktúry – inak by konanie žalovaného nemalo logiku. Ako však v súdnom spore vyplynulo, za mesiace november a december 2011 žalobca nevykonával žiadnu činnosť podľa zmluvy o propagácii, pretože bol práceneschopný a tak konateľ ani len nemal k dispozícii ekonomické ukazovatele, podľa ktorých by bolo možné určiť výšku odmeny.

9.2. Vo vzťahu k nároku žalobcu tvoreným ďalšími dvoma faktúrami 20110026 a 20112034 žalovaný uviedol, že z hľadiska splatnosti pohľadávok platí, že prvoinštančný súd sa oboznámil so spisovým materiálom tunajšieho súdu v trestnej veci sp. zn. 5T/146/2014, z ktorého nepochybne vyplýva, že žalobca vykonal trestný čin sprenevery – neoprávnený výber finančných prostriedkov z účtu žalovaného spolu vo výške 3.500 eur, a to v dňoch 8.12.2011 a 9.12.2011. Za tento skutok bol právoplatne odsúdený. Nárok žalovaného na vrátenie bezdôvodného obohatenia príp. náhradu škody tak vznikol v dňoch 8.12.2011 a 9.12.2011. Žalovaný mal za to, že medzi zmluvnými stranami bolo nesporné doručenie faktúr zo strany žalobcu (faktúry 20110026 a 20110034 - ktoré sa započítavali) vystavených za mesiace jún 2011 a september 2011. V zmysle článku 2 bod 9 a článku 3 bod 5 zmluvy o propagácii platí, že faktúry vystavuje žalobca do 15 dní od uplynutia mesiaca a sú splatné do 15 dní od ich doručenia. Predmetné faktúry tak museli byť splatné už v období októbra 2011. Započítací úkon vykonal žalovaný dňa 12.1.2012. V tomto čase nepochybne existoval nárok žalovaného na vrátenie sumy 3.500 eur, ktorú si protiprávne prisvojil žalobca (nárok splatný 8-9.12.2011) a taktiež aj nárok žalobcu na úhradu faktúr za mesiac jún a september 2011 spolu v sume 2.400 eur (taktiež splatný najneskôr v októbri 2011). Podľa žalovaného tak boli naplnené všetky podmienky na započítanie vzájomných pohľadávok, čím prvoinštančný súd vyhodnotil správne skutkový stav.

10. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu sa žalobca, v lehote stanovenej súdom prvej inštancie vo výzve zo dňa 18.11.2022, nevyjadril.

11. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 až § 385 CSP, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné čiastočne.

12. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal otázkou, či dôvody uvádzané odvolateľom sú prípustnými dôvodmi pre podanie odvolania v zmysle § 365 ods. 1 CSP. Odvolateľ ako odvolacie dôvody uvádza § 365 ods. 1 písm. b), t.j. že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, písm. d), t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, písm. f), t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a písm. h), t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ide o prípustné odvolacie dôvody, preto odvolací súd odvolanie meritórne prejednal.

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, je daný vtedy, ak je na strane súdu taký závažný procesný postup, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej CSP priznáva, a to v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom stanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Článok 48 ods. 2 Ústavy SR zakotvuje právo každého, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu vo veci konať. Ak fyzická, či právnická osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa stranou sporu so všetkými tomu zodpovedajúcimi právami, ale aj povinnosťami, ktoré z jej postavenia v konaní (žalobca, či žalovaný) vyplývajú. (Nález Ústavného súdu II.ÚS 14/2001, II.ÚS 132/02, III.ÚS 171/2006). Podľa článku 6/ CSP ods. 1 strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Ustálená judikatúra ESLP opakovane poukazuje na tzv. princíp rovnosti zbraní (spravodlivé súdne konania), t.j. aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície ako protistranu. Spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj možnosť procesných strán predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby v konaní uspeli, právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom a právo zúčastniť sa pojednávania a ako opakovane judikoval Ústavný súd SR, že súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva zrozumiteľne odpoveď na všetky skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom sporu.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, je daný vtedy, ak má konanie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke, a ktoré nemali v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré

vyšli inak najavo z hľadiska závažnosti (dôležitosti) zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. CSP o vykonávaní dokazovania.

16. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu). Použitie správneho ustanovenia ale neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo - povedané inak - posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona súd vychádzal.

17. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 CSP a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

18. V odvolacom konaní odvolací súd posúdil relevantnosť žalobcom tvrdených odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie, s namietaným nesprávnym skutkovým záverom, s namietaným nesprávnym právnym posúdením, preskúmal, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, vychádzajúc z ustáleného právneho názoru, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní.

19. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie, v tej časti, v ktorej zamietol žalobu o zaplatenie 2.400 eur s 9%-ným ročným úrokom z omeškania od 12.4.2012 do zaplatenia, v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie zistil skutkový stav a jeho rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd si v tejto časti osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v podstatnom odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), pričom odvolacie dôvody tvrdené žalobcom v odvolaní, z hľadiska rozhodnutia odvolacieho súdu, nepovažuje za naplnené.

20. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia v uvedenej časti, k odvolaniu žalobcu, odvolací súd navyše uvádza:

20.1. Odvolacie námietky žalobcu v časti , v ktorej súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie 2.400 eur s príslušenstvom pre jej zánik v dôsledku započítania, spočívali v tvrdení, že nešlo o vzájomné pohľadávky rovnakého druhu a že zo strany žalovaného išlo o uplatnenie subjektívneho nároku za dva hotovostné výbery z účtu žalovaného v celkovej sume 3.500 eur v dňoch 8.12.2011 a 9.12.2011, avšak takúto pohľadávku nebolo možné započítať, lebo nemala zákonný titul a v čase prejavu uskutočneného kompenzačného prejavu (písomne 12.1.2012 a v prednese žalovanej strany dňa 18.11.2013) nebola splatnou, čiže započítanie sa nemohlo uskutočniť.

20.2. K inštitútu započítania, v zmysle jeho všeobecnej úpravy v § 580 a nasl. OZ, odvolací súd uvádza, že jeho právnym následkom je zánik vzájomných pohľadávok, pokiaľ sa vzájomne kryjú, pričom zánik nastáva okamihom, keď sa stretli ako pohľadávky spôsobilé na započítanie, a nie až od kompenzačného prejavu, resp. od doby, keď takýto prejav došiel druhej strane. Právne účinky (zánik záväzkov) tak nastávajú ku dňu stretnutia vzájomných pohľadávok, ak sú splnené všetky predpoklady na započítanie, a to vzájomnosť pohľadávok, plnenie rovnakého druhu, spôsobilosť pohľadávok na započítanie a prejav smerujúci k započítaniu. Ak chýba niektorý z uvedených predpokladov, napr. prejav smerujúci k započítaniu, tieto účinky nenastanú a nenastanú ani vtedy, ak takýto jednostranný prejav bol urobený skôr, než sa vzájomné pohľadávky stretli. Kompenzačný prejav teda môže byť úspešne urobený iba od toho okamihu, keď sa vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, stretli a boli spôsobilé na započítanie. V tomto smere je potrebné uviesť, že započítací prejav je možné urobiť aj v rámci základného občianskeho súdneho konania ako obranu proti žalobe, ktorou žalobca uplatňuje svoju pohľadávku proti žalovanému.

20.3. Konkrétne odvolací súd uvádza, že nie je správna námietka odvolateľa, že nešlo o vzájomné pohľadávky rovnakého druhu. Naopak, tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, sa jednalo o peňažné pohľadávky, teda rovnakého druhu, pričom právny dôvod nadobudnutia týchto pohľadávok nie je právne významný. Rovnako nemožno súhlasiť s odvolacou námietkou žalobcu, že v čase kompenzačného prejavu žalovaného, nebola pohľadávka žalovaného splatná. Protiprávnosť konania žalobcu, tak ako to deklaroval i Okresný súd Poprad v konaní vedenom pod č.k. 5T/146/2014-670 vo svojom rozhodnutí zo dňa 26.2.2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.2.2021, spočívala vo vykonaní neoprávneného hotovostného výberu finančných prostriedkov dňa 8.12.2011 a 9.12.2011 v celkovej sume 3.500 eur a teda nasledujúci deň po predmetných výberoch nastala splatnosť nároku žalovaného na náhradu škody. Ak teda žalovaný následne prvýkrát započítal túto pohľadávku, v liste zo dňa 12.1.2012, voči nesporne splatnej pohľadávke žalobcu spočívajúcej v nezaplatení faktúr č. 20110026 a č. 20110034, jednalo sa o jednostranný zápočet pohľadávok splatných.

20.4. Zároveň sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením žalobcu v odvolaní, že okresný súd pochybil, keď nerešpektoval pokyn Krajského súdu v Prešove, vyslovený v uznesení č.k. 1Cob/26/2013-105 zo dňa 20.6.2013, ktorý vo výroku zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že konanie neprerušuje a ktorý mal spočívať v konštatovaní odvolacieho súdu, že sa nestotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa, že v danej veci existujú dôvody na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) OSP, pretože posúdenie účinnosti započítania pohľadávky žalovaného, ktorého sa žalovaný v predmetnom konaní domáha, nie je riešením otázky, ktorú by súd v predmetnom konaní nebol oprávnený riešiť ako otázku predbežnú. V tomto smere odvolací súd uvádza, že predmetom rozhodovania odvolacieho súdu bola otázka prerušenia konania, nie vec sama, pričom však práve posúdenie účinnosti započítania pohľadávky žalovaného, bolo predmetom riešenia súdom prvej inštancie i vo veci samej, na základe ktorej následne i rozhodol. Za daného stavu nemožno uzavrieť, že by procesný postup súdu prvej inštancie bol nesprávny.

20.5. Vychádzajúc z uvedeného tak dospel odvolací súd k záveru, že v časti, v ktorej súd prvej inštancie zamietol žalobu o zaplatenie 2.400 eur s 9%-ným ročným úrokom z omeškania od 12.4.2012 do zaplatenia, je odvolanie nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v uvedenej časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

21. Za nesprávny, resp. predčasný však považoval odvolací súd záver súdu prvej inštancie, keď zamietol žalobu i v časti o zaplatenie 1.560 eur s 9%-ným ročným úrokom z omeškania od 12.4.2012 do zaplatenia s odôvodnením, že žalobca nepreukázal, že v spornom období november, december 2011 vykonával činnosť vyplývajúcu mu zo Zmluvy o propagácii a zisťovanie odbytu. V tomto smere súd prvej inštancie v rozpore so zmluvnými dojednaniaми preniesol dôkazné bremeno na žalobcu. Z článku 1 bod 2 a 3 Zmluvy totiž vyplýva, že to bol práve žalovaný ako odberateľ, ktorý bol povinný do 8 dní po ukončení mesiaca oznámiť žalobcovi ako poskytovateľovi výšku odmeny a túto aj krátiť v prípade ak žalobca nebude svoju činnosť v priebehu mesiaca vykonávať a nedosiahne požadovaný mesačný limit odbytu potravinových doplnkov. Ak týmto spôsobom žalovaný nepostupoval, bol žalobca následne podľa článku 2 bod 9 Zmluvy, oprávnený vystaviť predmetnú faktúru.

21.1. Odvolací súd nespochybňuje nesporné zistenie súdom prvej inštancie o práceneschopnosti žalobcu v období od 30.10.2011 do 21.11.2011 a od 10.12.2011 do 31.12.2011 a z toho logicky vyvodенý predpoklad, že žalobca v tomto období dohodnutú činnosť nevykonával, nakoľko však obdobie práceneschopnosti nepokrýva, celé predmetné mesiace, je potrebné vypoariadať sa, v zmysle záverov uvedených vyššie, s činnosťou vykonávanou žalobcom mimo obdobia práceneschopnosti a dospieť k záveru o prípadnom alikvotnom nároku na odmenu z predmetnej zmluvy.

21.2. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že nie je možné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v tej časti, v ktorej zamietol žalobu o zaplatenie 1.560 eur s 9%-ným ročným úrokom z omeškania od 12.4.2012 do zaplatenia, ani potvrdiť, ani zmeniť, pretože v uvedenej časti súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdil v otázke nároku žalobcu z titulu predmetnej Zmluvy a preto dospel k nesprávnemu právnemu záveru. Vzhľadom na uvedené odvolací súd podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v uvedenej časti, vrátane závislého výroku o trovách konania a vec mu vrátil podľa § 391 CSP na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v spore, nakoľko by nebolo účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

22. Úlohou súdu prvej inštancie, bude v ďalšom konaní opätovne zistiť skutkový stav v zrušenej časti podľa záverov odvolacieho súdu uvedených v tomto zrušujúcom rozhodnutí a vec právne posúdiť podľa právnych záverov odvolacieho súdu a následne rozhodnúť o tom, či je uplatnená pohľadávka žalobcu v zrušenej časti oprávnená, prípadne v akom rozsahu.

23. Podľa § 391 ods. 2 CSP, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto zrušujúcom rozhodnutí.

24. V rámci ďalšieho konania a nového rozhodnutia rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách pôvodného konania, vrátane odvolacieho konania.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (ust. § 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa ust. § 77 (ust. § 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa ust. § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa ust. § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa ust. § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).